Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Barbacaru Igor)
Dosarul nr. 3a-697/26 (2-25154446-02-3a-14042026)

D E C I Z I E

2 septembrie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Preşedintele completului, judecătorul	Sîrbu Victoria
Judecătorii	Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier	Stratulat Maria

examinând în ședință de judecată închisă, apelul declarat de ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 28 ianuarie 2026, adoptată în cauza de contencios administrativ, la acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea actului administrativ, acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, privind azilul în Republica Moldova,

C O N S T A TĂ :

Pretențiile reclamantului:

La 04.11.2025 ***** reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând, anularea Deciziei nr. ***** din 12.09.2025 a DRC al IGM și acordarea străinului – ***** forma de protecție prevăzute la art. 16 al Legii nr. 270 din 18.12.2008.

În motivarea acțiunii a fost invocat că, cetățeanul străin ***** cetățean al Turciei, la 14.03.2025 s-a adresat către Direcția Regională centru a Inspectoratului General pentru Migrațiune din cadrul MAI cu o cerere privind acordarea azilului în Republica Moldova.

La 12.09.2025 DAA al IGM prin decizia sa nr. ***** a dispus respingerea cererii de azil a cetățeanului străin – *****.

Cu decizia privind respingerea cererii de azil a făcut cunoștință la 07.10.2025, fapt probat prin semnătura acestuia, aplicată pe foaia de titlu a deciziei.

Ca temei de respingere a solicitării de acordare a unei forme de protecție a cetățeanului străin, autoritatea competentă a invocat următoarele argumente, nu există un risc serios la care ar putea fi expus solicitantul ; lipsa comiterii unei infracțiuni pe teritoriul statului de proveniență a cetățeanului; țara de origine a solicitantului nu a aplicat tratamente ori pedepse inumane față de acesta și nu există riscul realizării acestora la întoarcerea acestuia înapoi; s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrîns să părăsească țara sa de origine într-un mod forțat; s-a apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atît pentru viața cît și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în Turcia.

Consideră reclamantul că, decizia în cauză este una neîntemeiată unde se încalcă grav un șir de principii fundamentale consfințite atît la nivel național (art.11 al Legii nr.270 din 18.12.2008, art.19 alin.(3) al Constituției R.M), cît și la nivel internațional (art.5 alin.(1) din CEDO), iar temeiurile invocate-drept unele formale menite să restrîngă nefondat dreptul la azil a persoanei.

Conform Convenției privind statutul refugiaților (1951), Protocolului adițional la această Convenție (1967) și art. 17 din Legea 270 din 18.12.2008 privind azilul în RM, refugiatul este persoana care, în urma unor temeri bine întemeiate de a fi persecutată datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate, sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, neavând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În esență, refugiatul este un cetățean străin sau persoană fără cetățenie care, din diverse motive de persecuție nu poate sau nu dorește să se întoarcă în țara sa de origine, fiind astfel lipsită de protecția acesteia.

Statutul de refugiat se acordă întotdeauna individual și numai dacă se constată că motivele invocate sunt temeinice, că există temeri reale de persecuție, și că acestea privesc direct persoana. „Temere bine întemeiată” - îmbinarea dată de cuvinte este „cheia” definiției. Elementului „temere” - care este o stare de spirit și o condiție subiectivă - îi este adăugat calificativul „bine întemeiată”. Rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează acesta. Termenul „temeri bine întemeiate” conține atât un element subiectiv - „temere”, cât și un element obiectiv - „bine întemeiată”, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate în considerație ambele elemente. „Temere”, ca element subiectiv, face trimitere la persoana care solicită statutul de refugiat. Din acest punct de vedere, determinarea statutului de refugiat va consta, în principal, în evaluarea declarațiilor solicitantului.

Pot exista mai multe motive care ar constrânge persoana să-și abandoneze casa și țara, dar dintre toate numai un criteriu - „temerea bine întemeiată de a fi persecutat” este considerat relevant pentru determinarea calității de refugiat. Acest criteriu face ca celelalte motive să devină irelevante pentru definiție, excluzând persoanele care sunt victime ale foametei sau dezastrelor naturale, cu excepția cazurilor când ele au totodată temeri bine întemeiate că vor fi supuse persecuției. În evaluarea elementului subiectiv, trebuie realizată, în paralel, și o evaluare a personalității persoanei. Trebuie avut în vedere că reacțiile psihologice ale unei persoane sunt influențate de evenimentele prin care a trecut, de convingerile sale politice sau religioase. O persoană poate avea puternice convingeri politice sau religioase care, dacă nu sunt luate în considerație, îi pot face viața intolerabilă; alta poate să nu aibă astfel de convingeri puternice. O persoană poate lua o decizie impulsive de a scăpa, în timp ce alta poate să-și planifice cu grijă plecarea.

Conform art. 11 alin. (2) al Legii nr.270 din 18.12.2008 „Nici un beneficiar al unei forme de protecție nu poate fi returnat sau expulzat într-o țară ori în teritoriu unde ar putea exista o amenințare a vieții sau a libertății lui sau în care ar putea fi supus torturii, tratamentelor inumane sau degradante”. În cadrul interviului realizat de DAA a IGM reclamantul a susţinut că are frica să revină în țara de origine din motive familiale. Există un conflict între rude.

Deasemenea, ***** nu este de acord cu Decizia DAA a IGM, prin care i s-a refuzat solicitarea de azil și consideră că în cazul său nu a fost examinat multi aspectual, nu au fost luate în considerare cele invocate în modul corespunzător, nu au fost luate în considerare toate nuanțele, riscurile și pericolele care îl amenință la întoarcerea în țara sa de origine.

Invocînd temeiurile art. 45 alin. (1) al Legii nr.270 din 18.12.2008, alin. (2), alin. (3), art. 46 alin. (1) al Legii nr.270 din 18.12.2008, art. 47 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 și art. 48 alin. (1) al Legii nr. 270 din 18.12.2008 și alin. (2), reclamantul consideră că prin Decizia nr. ***** din 12.09.2025 s-a făcut trimitere doar la un singur raport internațional, care menționează că pe teritoriul Turciei nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale. Dacă ar fi să se bazeze pe indicatorii de credibilitate, constată că solicitantul a oferit suficiente detalii privind elementul material al cererii, însă necătând la acest fapt, DAA a IGM, luând în considerație informația din țara de origine, privind situația actuală în Turcia, a conchis că, temerea invocată de ***** nu este întemeiată și nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în țara sa de origine, viața și integritatea corporală a acestuia v-a fi pusă în pericol, nu exista o probabilitate rezonabilă ca dânsul să fie supus unor acțiuni de persecuție.

Dealtfel, pentru solicitantul - ***** ca și pentru alți solicitanți a unei forme de protecție operează „beneficiul dubiului” conform art.44 al Legii nr.270 din

18.12.2008. Este de menționat faptul că solicitanții de azil de cele mai multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe din considerentul că la părăsirea țării de origine aceștia nu dispun de suficient timp și garanții că nu vor fi supuși persecuțiilor de către agenții de persecuție enumerați în art.47 al legii sus menționate.

Totodată, consideră reclamantul că perfect se încadrează în prevederile art.44 al Legii nr.270 din 18.12.2008, deoarece : a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sînt considerate coerente și plauzibile și nu sînt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Reieșind din argumentele expuse, legislația în vigoare și informația din țara sa de origine, reclamantul consideră că cade perfect sub incidența art.16 și art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 și în acest sens urmează să i se acorde una din formele de protecție prevăzute de legislație, deoarece integritatea vieții și sănătății este supusă unui risc real la întoarcerea în țara sa.

Consideră că la emiterea Deciziei lipsește cercetarea tuturor aspectelor relevante cererii de azil, prevăzută de art. 42 al Legii 270, cât și informații precise și actualizate din surse diferite despre situația generală în țara de origine, impuse de art. 43 al Legii 270, dar și întemeierea autorităților competente, pe evenimente ce au avut loc anterior părăsirii țării, care este obligatorie în virtutea prevederilor art. 48 al aceleiași legi.

Consideră că emiterea unei decizii de refuz a unei protecţiei pe teritoriul Republicii Moldova este neîntemeiată, solicită ca instanţa să solicite de la DAA al IGM prezentarea dosarului personal cu materialele care au stat la baza deciziei adoptate, să ia în consideraţie toate circumstanţele relatate pentru a lua o decizie corectă în privinţa sa.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 28 ianuarie 2026, s-a respins ca neîntemeiată acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către ***** împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ – Decizia nr.***** din 12.09.2025, acordarea unei forme de protecție prevăzută de art. 16 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 24 februarie 2026, ***** a

declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 28 ianuarie 2026, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art.232 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărîrii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că, dispozitivul hotărârii instanţei de fond a fost pronunțat public la 28 ianuarie 2026, iar la data de 24 februarie 2026, *****, reprezentat de avocatul Ștefan Șevciuc a înaintat cerere de apel nemotivată, la 6 aprilie 2026, ***** prin intermediul avocatului a recepționat copia hotărîrii motivate, iar la 4 mai 2026, a fost depusă motivarea apelului, astfel Colegiul constată că, apelul a fost depus în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel a indicat apelantul că nu este de acord cu hotărârea primei instanțe, o consideră neîntemeiată, nefondată şi pasibilă de casare, întrucât prima instanţă nu a motivat hotărârea judecătorească în fapt şi în drept, în ordinea logică corespunzătoare, conform evoluţiei situaţiei de fapt şi de drept în timp. Prima instanţă, în mod neclar, nu a constatat un drept lezat şi o încălcare a intereselor reclamantului.

Declară apelantul că, potrivit art.45 alin.(1) al Legii nr.270 din 18.12.2008, actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.l298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a). alin.(2) - actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(l) pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; alin.(3) - prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi

individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Conform art.46 alin.(l) al Legii nr.270 din 18.12.2008, la aprecierea motivelor de persecuţie, autorităţile competente trebuie să ţină cont de următorii factori, conceptul de opinie politică, care include deţinerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenţi de persecuţie menţionaţi la art. 47 și de politicele și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant, alin.(2) Conform noţiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menţionate în prezentul articol şi actele de persecuţie stabilite la art.45 alin.(l) şi (2), alin.(3) în evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie nu are importanţă că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naţionalitate, sociale sau politice care au determinat acţiunea de persecuţie, cu condiţia ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuţie.

Conform art.47 al Legii nr.270 din 18.12.2008 - agenţii de persecuţie sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizaţiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului;

Conform art.48 alin.(l) al Legii nr.270 din 18.12.2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cit şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine. alin.(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

La caz, solicitantul a oferit suficiente detalii privind elementul material al cererii, însă necătând la acest fapt, DAA al IGM, cît şi instanţa de fond, luând în consideraţie informaţia din ţara de origine, privind situaţia actuală din Turcia, a conchis că, temerea invocată de ***** nu este întemeiată şi nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în ţara sa de origine, viaţa şi integritatea corporală a acestuia să fie pusă în pericol, nu exista o probabilitate rezonabilă ca solicitantul să fie supus unor acţiuni de persecuţie. Dealtfel, pentru solicitantul, ***** ca şi pentru alţi solicitanţi a unei forme de protecţie operează "beneficiul dubiului" conform art.44 al Legii nr.270 din 18.12.2008. Este de menţionat faptul că solicitanţii de azil de cele mai multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanţe din considerentul că la părăsirea ţării de origine acestea nu dispun de suficient timp şi garanţii că nu vor fi supuse persecuțiilor de către agenții de persecuție enumerați la art.47 al legii sus-menţionate.

Totodată, ***** perfect se încadrează în prevederile art.44 al Legii nr.270

din 18.12.2008, deoarece: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susţine cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziţia solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declaraţiile solicitantului sînt considerate coerente şi plauzibile şi nu sînt contrazise de informaţiile din ţara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curîndposibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Astfel, apelantul consideră că el cade perfect sub incidenţa art.16 și art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 și în acest sens urmează să i se acorde una din formele de protecție prevăzute de legislaţie, deoarece integritatea vieţii și sănătăţii este supusă unui risc real la întoarcerea în țara sa.

Conform art.45 alin.(2) al Legii nr.270 din 18.12.2008, actele de persecuție pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; iar în conformitate cu prevederile art.45 alin.(3) al Legii nr.270 din 18.12.2008, prin risc serios se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internațional sau intern.

În conformitate cu prevederile art.42 alin.(2) al Legii nr.270 din 18.12.2008, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art.43 alin.(2) al Legii nr.270 din 18.12.2008, la examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

În conformitate cu prevederile art.48 alin.(l) al Legii nr.270 din 18.12.2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau de a fi expus la un risc serios, autorităţile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cât şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine.

În ședința instanței de apel, apelantul ***** deși a fost citat legal, nu s-a prezentat.

Avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui ***** a susținut apelul, solicitând admiterea acestuia pe motivele invocate.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, Ionela Zabrian, a pledat pentru respingerea cererii de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel:

Potrivit art.195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinînd cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii –respinge apelul.

Potrivit art.194 alin.(1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art.231 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art.219 alin.(1) – (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În corespundere cu prevederile art.221 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Prevederile art.220 alin.(1) din Codul administrativ, stabilesc că, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93.

Din conținutul art.93 din Codul administrativ, se stabilește sarcina probațiunii, potrivit căreia, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost

stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Astfel, instanţa de apel, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanţe, constată că aceasta urmează a fi menţinută, ori concluziile primei instanţe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei şi normele de drept material au fost aplicate corect.

Circumstanţele de fapt ale cauzei:

Completul specializat a stabilit că *****, s-a născut la *****, în *****. A venit în Republica Moldova la 13.03.2025.

La 14.03.2025, s-a adresat cu cerere către Biroul de Migrație și Azil în vederea acordării azilului pe teritoriul Republicii Moldova.,

În urma interviului, autoritatea publică Inspectoratul General pentru Migrație a emis Decizia nr.***** din 12.09.2025, care a fost comunicată reclamantului la 07.10.2025, contrasemnătură.

Prin urmare, reclamantul nefiind de acord cu Decizia emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, la 04.11.2025, s-a adresat cu prezenta cerere în instanța de judecată.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Articolul 39 din Codul administrativ, pledează, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual – Decizia nr. ***** din 12.09.2025 a DRC al IGM, constituie act defavorabil reclamantului, întrucât prin actul respectiv ultimului i-a fost refuzată acordarea azilului.

Iar, din analiza actului administrativ contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în obligare, conform art.206 din Codul administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Cu referire la obiectul de studiu al instanței de judecată, Completul notează că potrivit art.17 Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008, (1) *Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat* pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Conform art. 19 Legea nr. 270 din 18.12.2008, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Potrivit art. 42 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere.

(2) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Cererile de azil sînt examinate în mod individual, obiectiv şi imparţial de către un personal calificat, care cunoaşte standardele relevante aplicabile în domeniul legislaţiei privind azilul.

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecţie, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiţiei de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecţie umanitară.

(4) Cererile de acordare a protecţiei temporare se examinează în conformitate cu art.22–27.

Potrivit art. 44 Legea nr. 270 din 18.12.2008, atunci cînd o parte din motive sau cînd toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecţie, nu sînt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sînt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii:

a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susţine cererea de azil;

b) toate elementele relevante aflate la dispoziţia solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil;

c) declaraţiile solicitantului sînt considerate coerente şi plauzibile şi nu sînt contrazise de informaţiile din ţara de origine, relevante pentru cazul acestuia;

d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate;

e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a).

(2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate;

d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii:

a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine;

c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Potrivit art. 48 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine.

(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

Articolul 63 alin. (2) lit. a) Legea nr. 270 din 18.12.2008, pledează că cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Fiind investită cu judecarea prezentei cauze, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani prin hotărîrea din 28 ianuarie 2026, a respins acțiunea în contencios administrativ a reclamantului *****.

Completul judiciar constată că, hotărîrea instanței de fond este întemeiată, a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

Instanța de apel a reținut că potrivit notelor de interviu, reclamantul a comunicat că a părăsit Turcia pentru a o proteja pe Şehriban, persoană apropiată,

care era supusă unor acte de violenţă domestică din partea soţului. A decis să o scoată din ţară, fără a apela la organele de poliţie, întrucât, în opinia sa, intervenţia acestora ar fi fost temporară şi ineficientă. A menţionat că a părăsit Turcia cu avionul spre Irakul de Nord, unde a rămas circa o săptămână, după care, temându-se să nu fie descoperiţi, a revenit în Turcia şi ulterior a intrat în Republica Moldova, pe cale aeriană. Motivul solicitării de azil este legat de imposibilitatea revenirii în Turcia, atât din cauza pericolului că Şehriban să fie forţată să revină în familie şi să fie din nou victima violenţei domestice, cît şi din cauza riscului unui conflict între familii, care nu cunosc detaliile relaţiei dintre ei. Deasemenea, acesta a arătat că în Turcia nu există, în percepţia sa, posibilităţi reale de protecţie pentru victimele violenţei domestice, tradiţiile şi influenţa familiei prevalând în astfel de cazuri. A declarat că nu a avut probleme cu autorităţile statului turc şi nu a suferit condamnări. Totodată, a confirmat că în prezent există o cerere de divorţ depusă de soţul lui Şehriban, fapt aflat prin intermediul familiei acesteia. În caz de respingere a cererii de azil, doreşte să obţină permis de şedere în Republica Moldova sau să fie trimis într-o altă ţară, nu în Turcia, unde consideră că viaţa şi siguranţa lui Şehriban ar fi în pericol.

Astfel, după cum rezultă din notele de interviu, reieșind și din declarațiile reclamantului *****, aceasta nu a fost supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților Camerumnului părăsind ţara de origine, din alte considerente și anume, pentru a proteja o altă persoană care în opinia reclamantului era victima violenței în familie.

Dimpotrivă, reclamantul a menționat că a plecat legal din țara de origine.

În acest context, evaluând declarațiile făcute de solicitantul de azil, nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General Pentru Migrație, a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

Deasemenea, reclamantul nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitanta de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că aceasta nu a individualizat nici o temere rezonabilă.

Tot în acest context, trebuie de evidențiat că, solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune, care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viaţa personală.

Colegiul reține că ***** nu a fost supus condamnării, reținerii sau arestării în ţara sa de origine, reclamantul nu a menţionat faptul că în privinţa sa au fost aplicate acte de persecuţie, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau

prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută.

Totodată, reclamantul ***** nu a reuşit să susţină prin probe pertinente şi concludente afirmațiile sale de teamă faţă de persecuţii sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în Turcia, or, nu au fost constatate circumstanţe sau probe, care ar demonstra că la revenirea reclamantului în ţara de origine aceasta poate fi în pericol.

Solicitantul de protecţie internațională nu a prezentat dovezi concrete care ar demonstra că autorităţile din Turcia i-ar fi cauzat dificultăţi sau l-ar fi persecutat. Prin urmare, în lipsa unor dovezi specifice privind acţiunile autorităţilor care ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea solicitantului, afirmaţiile acestuia sunt abstracte şi insuficiente pentru a proba o teamă întemeiată de persecuţie.

Mai mult, materialele administrate la procedura administrativă atestă că ***** se bucură de protecţia autorităților naţionale în ţara de origine şi acestea niciodată nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului, ce ar pune în pericol viaţa şi integritatea acestuia, din contra, reclamantul ***** a părăsit ţara de origine legal, în baza unui act valabil eliberat de statul național, în lipsa unor circumstanţe care l-ar fi constrâns la asemenea pas.

Deasemenea, reclamantul nu a prezentat dovezi concrete, care să arate că autorităţile din Turcia i-ar fi cauzat dificultăţi sau l-ar fi persecutat, astfel, în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acţiuni ale autorităţilor care ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea solicitantei, afirmațiile acesteia sunt considerate prea generale pentru a susţine o teamă întemeiată de persecuţie.

Aşadar, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată şi nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în ţara de origine, viaţa şi integritatea corporală a acesteia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de protecţie internaţională să fie supus acţiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuţie.

Pe cale de consecință, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

Astfel, instanța de apel a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – Decizia nr. ***** din 12.09.2025 a DRC al IGM, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă, or, reclamantul nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în ţara de origine, viața sa se află în pericol, cît și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susţină afirmațiile sale cu probe incontestabile şi convingătoare.

Instanța de apel notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Deasemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că, apelantul utilizând calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art.240 alin.(1) lit. a) din Codul administrativ, art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Apelul declarat de *****, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 28 ianuarie 2026.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/